

รายงานการวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ เปล่งศรี เทพกฤษร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๖๐ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าผู้บริหารยังไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีไม่เพียงพอ และพบว่าประสบการณ์ด้านการสอนของครูพลศึกษาหญิงกับครูพลศึกษาชาย ไม่แตกต่างกัน^๑

ในปีเดียวกัน สุภาภรณ์ สุขถาวร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัย ในสถาบันฝึกหัดครู โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู ๒๕ แห่ง จำนวน ๗๔ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอและส่วนมากยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี อุปกรณ์ สถานที่ยังมีไม่เพียงพอ^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ มาลี คิริ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาความต้องการของนักศึกษาในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" โดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาจำนวน ๘๖๐ คน ผลการวิจัยพบว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าขาดอัตรากำลัง สถานที่และอุปกรณ์ นักศึกษามีความรู้และทักษะด้านพลศึกษาน้อย นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้จัดสรรงบประมาณ จัดหาบุคลากร ปรับปรุง

^๑ เปล่งศรี เทพกฤษร, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๔).

^๒ สุภาภรณ์ สุขถาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔).

อาคารสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้นำทางเล่นเทนนิสการมาดำเนินการสอน ผู้วิจัยได้เสนอให้ตั้งศูนย์สำหรับจัดโปรแกรม พลศึกษา สุขศึกษา และเล่นเทนนิสขึ้นโดยเฉพาะ^๑

ในปีเดียวกัน วิโรจน์ มุกกันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษา ในโรงเรียนเทศบาลกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครู ๑๖๐ คน ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลกรุงเทพมหานคร มีครูไม่เพียงพอ ชั่วโมง การสอนมากเกินไป อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวกมีไม่เพียงพอ ปัญหาจากผู้บริหาร ตัวนักเรียน การสอนในชั่วโมง ประสบปัญหาปานกลาง^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ สงบ มณีแสง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโปรแกรม พลศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคกลาง" โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์พลศึกษาจำนวน ๕๕ คน และนิสิตนักศึกษา จำนวน ๓๔๑ คน ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษา มีความสนใจในโปรแกรมการสอนในชั้นเรียนมากที่สุด และต้องการให้มีสถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก วัสดุ อุปกรณ์ให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต นักศึกษา ที่สนใจโดยทั่วถึงกัน^๓

ในปีเดียวกัน คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของ โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา

^๑มาลี ศิริ, "ปัญหาความต้องการของนักศึกษาในการจัดตั้งโปรแกรม พลศึกษา สุขศึกษา และเล่นเทนนิสของสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้า," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

^๒วิโรจน์ มุกกันต์, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

^๓สงบ มณีแสง, "การจัดโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคกลาง," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาการบริการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๖๒ คน ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่จัดสอนมาก คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน และยิมนาสติกส์ การดำเนินการด้านโปรแกรมพลศึกษา ได้จัดให้สนองความต้องการ ความสนใจของนักเรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เรียนพลศึกษาและแข่งขันกีฬาตามความสามารถของแต่ละบุคคล สำหรับปัญหาในการจัดโปรแกรมพลศึกษา โรงเรียนยังคงมีปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนครูพลศึกษาที่ยังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน^๑

ในปี พ.ศ. ๒๔๒๐ วิสูตร กองจินดา ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อโปรแกรมพลศึกษาทั่วไป" โดยส่งแบบสอบถาม ถามนิสิตระดับปริญญาตรีในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปี ๒๔๒๑ ที่ได้เรียนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไปมาแล้ว จำนวน ๔๓๔ คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนมากมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกลงทะเบียนวิชาพลศึกษาทั่วไป การประชาสัมพันธ์ในการลงทะเบียนยังไม่เหมาะสม และนอกจากนั้น ยังต้องการให้มีการลงทะเบียนกิจกรรมพลศึกษาล่วงหน้า ปัญหาเกี่ยวกับความต้องการเรียนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไป พบว่า นิสิตเลือกกิจกรรมพลศึกษาได้ไม่ตรงกับความสนใจและความถนัด กิจกรรมที่นิสิตสนใจเรียนมากที่สุด ได้แก่ วายน้ำ สี่ลาศ แบดมินตัน เทนนิส นิสิตส่วนมากต้องการเรียนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ๒ หน่วยกิต ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนพบว่า นิสิตส่วนมากมีความต้องการให้มีการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไปทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป และการประเมินผลนั้นควรมีการประเมินผลทั้งทางด้านทฤษฎี และปฏิบัติด้วย ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่า นิสิตส่วนมากมีปัญหาเกี่ยวกับหนังสือประกอบการเรียน นิสิตส่วนมากมีความต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดสนามและสถานที่ตามลำดับความต้องการดังนี้ สระวายน้ำ โรงยิม เนเชียม สนามแบดมินตัน สนามเทนนิส^๒

^๑ดงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗),

^๒วิสูตร กองจินดา, "การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อโปรแกรมพลศึกษาทั่วไป," (ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๔๒๐.)

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ นภพร ทัศนียา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านผลึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล โดยส่งแบบสอบถาม ถ้ามักศึกษาคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๑๔๓๐ คน ผลการวิจัยพบว่า สถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางการศึกษาที่ไม่พอเพียงกับความต้องการของนิสิต ด้านการเรียนการสอน นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้เป็นวิชาเลือกไม่มีหน่วยกิตที่มีค่าเท่ากับ ๒ หน่วยกิต และเรียนในภาคเรียนใดของชั้นปีใดก็ได้ ไม่จำกัดโดยเรียนภาคละ ๑ กิจกรรม กิจกรรมส่วนใหญ่ที่นักศึกษาต้องการให้เปิดสอนและสนับสนุนก็คือ แบดมินตัน วาโยน้ำ บาสเกตบอล เทนนิส วอลเลย์บอล สลาค กีฬาที่ได้รับความนิยมสูงสุดทั้งนักศึกษาชาย และหญิง คือ วาโยน้ำ^๑

ในปีเดียวกัน ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนผลึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาผลึกษาในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย โรงเรียนละ ๓ คน จำนวน ๒๓๐ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูผลึกษายังไม่เพียงพอ อุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาอย่างไม่เพียงพอ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีทักษะทางกีฬา^๒

ในปีเดียวกัน วิสิฐ เขมะภาคะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนพหุชยการในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูผลึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพหุชยการ จำนวน ๔๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนผลึกษาในโรงเรียนพหุชยการยังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่ อุปกรณ์

^๑นภพร ทัศนียา, "ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านผลึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล," (ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๑).

^๒ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาผลึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาผลึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑).

สิ่งอำนวยความสะดวก และจำนวนครูพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษา ที่สอนอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน ๓๔ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีจำนวนไม่เพียงพอ ขาดสถานที่สำหรับสอนกิจกรรมในร่ม และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม และขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ สุพรรณ จิตต์ภักดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา ๔" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาทุกคนที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนราษฎร์ทุกโรงเรียนในเขตของการศึกษา ๔ จำนวน ๔๑ คน เป็นชาย ๓๔ คน หญิง ๑๖ คน จากโรงเรียน ๖๐ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาที่ครูพลศึกษาเห็นว่าควรจัดเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล กรีฑา กิจกรรมเข้าจังหวะ แอโรบิค ตามลำดับ ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล กิจกรรมเข้าจังหวะ และกรีฑาตามลำดับ ปัญหาด้านตัวครูพลศึกษา ก็คือ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมาก ครูพลศึกษามีงานด้านอื่น นอกเหนือจากชั่วโมงสอน ปัญหาด้านบุคลากร คือ ผู้บริหารไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนวิชาพลศึกษา ผู้บริหารไม่เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของครูพลศึกษา ส่วนปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก ได้แก่ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

^๑ วิสิฐ เขมะภักตะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพิชยการในเขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑).

^๒ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒).

สถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายไม่เพียงพอและเหมาะสม สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มไม่เพียงพอ และเหมาะสม การจัดซื้ออุปกรณ์ล่าช้าไม่ทันกับความต้องการ^๑

ในปีเดียวกัน เรืองชัย สังข์สวัสดิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษตามการรับรองของผู้บริหารและครูพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารและครูผู้ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนศึกษาพิเศษทั่วประเทศ จำนวนทั้งหมด ๔๑ คน เป็นผู้บริหาร ๒๓ คน ครูพลศึกษา ๑๘ คน จากโรงเรียนศึกษาพิเศษ ๑๔ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า การจัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือช่วยเหลือเด็กพิเศษ ในการประกอบกิจกรรม รวมทั้งขาดแคลนงบประมาณสนับสนุน เป็นปัญหามาก ครูผู้สอนวิชาอื่นไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชาพลศึกษา และมีความเข้าใจว่าวิชาพลศึกษาไม่ใช่วิชาการ จึงไม่ค่อยได้รับความร่วมมือด้านการสอน การจัดกิจกรรมนักเรียนขาดความรู้พื้นฐานด้านวิชาพลศึกษา ไม่มีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขาดความรู้ ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ การวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ ปัญหาด้านบุคลากรพบว่า ครูพลศึกษาขาดความรู้และประสบการณ์ในการสอนเด็กพิเศษ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกของโรงเรียนศึกษาพิเศษส่วนใหญ่ คือ ไม่มีงบประมาณในการจัดดำเนินการ^๒

ในปีเดียวกัน รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถาม ถามอาจารย์พลศึกษาและนิสิตนักศึกษา วิชาเอกพลศึกษาของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพลศึกษา โดยแบ่งเป็นอาจารย์พลศึกษา ๔๐ คน นิสิต นักศึกษา ๓๒๐ คน ผลการวิจัย

^๑สุพรรณ จิตต์ภักดิ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนราชภัฏระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา ๘," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔).

^๒ เรืองชัย สังข์สวัสดิ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔).

พบว่า ปัญหาการเรียนของนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ นิสิตนักศึกษา ประสบปัญหา เกี่ยวกับขาด การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขาดการฝึกซ้อมทักษะกีฬาต่าง ๆ ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก พบว่า ไม่ได้ได้รับความสะดวกในการใช้สนาม โรงยิมส์ หรือสระว่ายน้ำ ห้องพยาบาลและเครื่องมือเครื่องใช้ในการปฐมพยาบาลมีไม่ เพียงพอ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้แหล่งค้นคว้า พบว่า นิสิตนักศึกษา วิชาเอกพลศึกษา ประสบ ปัญหาในเรื่องขาดหนังสือ วารสาร และเอกสารที่ช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ได้ผลดี หนังสือที่ห้องสมุดอนุญาตให้ยืมออกมีน้อยเกินไป ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน พบว่า ไม่มีเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลที่แน่นอนในแต่ละวิชา การให้เกรดในการเรียนขึ้นอยู่กับ ความพอใจของอาจารย์ผู้สอน เวลาที่ใช้ในการวัดผลทางพลศึกษามีน้อยเกินไป จนไม่สามารถ ทำได้ครอบคลุมเนื้อหา^๑

รายงานการวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ เจมส์ และเวบ (James and Webb) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทำไมนักเรียนหญิงจึงชอบหลีกเลี่ยงในการเรียนพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียน จำนวน ๕๐๐ คน จากโรงเรียนที่มีครูพลศึกษา สถานที่ อุปกรณ์การสอนพลศึกษาอย่างบริบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจะมีความสนใจเรียนวิชาพลศึกษามากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับวัยและความสนใจของเด็ก นอกจากนั้นยังได้เสนอแนะไว้ว่า ครูพลศึกษาก็ดี ตัวบุคคลากรก็ดี ต้อง มีการวางแผนการสอนและการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน^๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ กริฟฟิน (Griffin) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมทางพลศึกษาของนิสิตชายในมหาวิทยาลัยที่เลือกสรรแล้ว" โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ ใช้วิธีประเมินผลแบบบัตรคะแนนของเนลสัน, คอมเมอร์และกริฟฟิน (Nelson, Commer and Griffin Scored Card) ผลการวิจัยพบว่า

^๑ รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา, "การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาพลศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔),

^๒ J. Myrle James, and M. Ida Webb, "Why Girls" Sit-out During Physical Education Lesson," An Investigation: The Physical Education 57 (November 1965): 75-81.

011203

i17918467

๑. อุปกรณ์การสอนที่เป็นวัสดุสิ้นเปลือง เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกชนไก่ ยังมีจำนวนน้อยมาก

๒. มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เห็นว่า กิจกรรมทางพลศึกษามีความจำเป็นที่ต้องใช้งบประมาณอย่างมาก เท่าที่เป็นอยู่มีงบประมาณไม่เพียงพอ^๑

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ลอร์สัน (Lawson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเลือกโปรแกรมพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอเมริกา" โดยการสำรวจและใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาใน ๑๐ มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักศึกษาต้องการให้จัดวิชาพลศึกษาให้ได้สัดส่วนมีความสัมพันธ์กับโปรแกรมและเกณฑ์การสอบควรให้ภาควิชาพลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ

๒. ในการเรียนการสอนยังต้องปรับปรุงการสอนของอาจารย์ โปรแกรมปรัชญา วิชาเรียน การให้เกรด เครื่องอำนวยความสะดวก

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่า ถ้าไม่ปรับปรุงให้การเรียนการสอนพลศึกษาในมหาวิทยาลัยให้ได้มาตรฐาน อาจทำให้ความต้องการวิชาพลศึกษาน้อยลง^๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ เบคเกอร์ (Backer) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับในวิทยาลัยชุมชนโอริกอน" โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานของนิลสัน-โคเมอร์ ออลสัน (Neilson-Comer Allsen) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน ๑๒ แห่ง ในรัฐ

^๑Loon Everrec Griffin, "An Evaluation of Physical Education Programs for in Selected Universities," Dissertation Abstracts International 27 (May 1967): 3707-3718 A.

Hal A Lawson, "The Evaluation of Elective Programs of Physical Education in American Universities," Dissertation Abstracts International 31 (August 1970): 635-A.

โอริกอน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษามีความสนใจในวิชาชีพของตนเป็นอย่างยิ่ง และมีการเตรียมตัวในการสอนวิชาพลศึกษาอย่างดี เครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษามีอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาและโปรแกรมพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี นอกจากนั้นผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรมีการประเมินผลโปรแกรมทุก ๆ ๔ ปี^๑

ในปีเดียวกัน คอรี (Korri) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสมรรถนะในการสอนของครูพลศึกษาหญิงตามสายตาของครูพลศึกษาในรัฐมิชิแกน" โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูที่สอนวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไปไม่สามารถจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการ ครูมีเวลาเตรียมตัวในการสอนไม่เพียงพอ เพราะมีชั่วโมงสอนมาก^๒

ในปีเดียวกัน โรบินสัน (Robinson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา" โดยใช้แบบสอบถามไปยังผู้สอนพลศึกษาจำนวน ๔๒๒ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ประมาณร้อยละ ๘๑ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนที่ทำการสำรวจ จัดโปรแกรมพลศึกษาได้อย่างไม่สมบูรณ์ เพราะขาดเครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และการสนับสนุนจากผู้บริหาร^๓

^๑Charles Jacobs Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community Colleges," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971): 5172-A.

^๒Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971): 5181-A.

^๓Mabel Grenshaw Robinson, "A Survey of the Girls' Physical Education Programs for the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971): 5185-A.

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ เฮิน (Hein) ได้สำรวจ "การจัดโปรแกรมวิชาพลานามัย ในชั้นมัธยมของรัฐฮาวาย" โดยใช้แบบสอบถาม ตามผู้บริหารโรงเรียนในเมือง และนอกเมือง รวม ๖๔ โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัยไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไปและขาดวิธีการสอนที่ดี^๑

ในปีเดียวกัน น็อคเคน (Nokken) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาเอง จำนวน ๓๖๑ คน พบว่า การสอนวิชาพลศึกษาควรจะให้ครูพิเศษและมีวุฒิทางพลศึกษาสอน ครูชายยอมรับว่ามีความสามารถในการสอนวิชาพลศึกษาได้มากกว่าครูหญิง อุปสรรคในการสอนวิชาพลศึกษา คือ ไม่มีเวลาในการเตรียมการสอน ขาดสถานที่สำหรับเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา^๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ สก๊อต (Scott) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย เทนเนสซี" โดยใช้แบบประเมิน บ็อควอลเตอร์ คอลล์ เกเนอร์ (The Bookwalter Dollgener Score Card) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการสอนพลศึกษาและการบริหารนักศึกษา ควรได้มีการปรับปรุง^๓

^๑Wilma Speck Hein, "A Survey to Determine the Status of The Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawii," Dissertation Abstracts International 33 (November 1972): 2149-A.

^๒Orlow Peter Nokken, "Elementary Classroom Teachers Attitude and Practices Relationing to Physical Education," Dissertation Abstracts International 32 (January 1972): 3764-A.

^๓Nancy Charless Scott, "An Evaluation of The Under graduate Profession Program in Physical Education at Middle Tennessee State University," Dissertation Abstract International 34 (January 1974): 369-A.

ในปีเดียวกัน วิลลาร์ด (Willard) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโครงการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่ได้เลือกสรร" โดยใช้แบบสอบถามส่งทางไปรษณีย์ ตามผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๑๑๓ คน ผลการวิจัยพบว่า การจัดและดำเนินการบริหาร การจัดชั้นเรียนและโปรแกรมการสอน อุปกรณ์การสอน และเครื่องอำนวยความสะดวก เทคนิคและวิธีการประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของผู้บริหารที่มีความเข้าใจและไม่เข้าใจโปรแกรมพลศึกษา และมีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของครูพลศึกษากับครูประจำชั้นเกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษา^๑

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ซวเรย์ (Suarez) ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยม ชุมชน เปอร์โตริโก" โดยใช้แบบประเมินผลส่วนที่ ๔-๑๓ ของแบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ (National Study of Secondary School Evaluation) นำมาประเมินผลโรงเรียนมัธยมชุมชนในเปอร์โตริโก จำนวน ๑๒ โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้ นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอนในการเรียนพลศึกษาในชั้นเรียน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบท่อการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา ความคิดเห็นของผู้วิจัย เห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมพลศึกษาในทุกด้านเพื่อที่จะจัดการพลศึกษาให้แก่เด็กเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคตไว้อย่างมีคุณค่าที่สุด^๒

^๑Hensley, Ralph Willard, "An Assessment of Physical Education Program in Selected Elementary Schools," Dissertation Abstracts International 36 (August 1975): 765-A.

^๒Jose M. Portela-Suarez, "An Evaluation of the physical Education Programs in the Public Secondary schools of Puerto Rice," Dissertation Abstracts International 35 (March 1975): 5908-A.

ในปี ค.ศ. ๑๘๙๗ อมันด์สัน (Amundson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่คัดเลือกโดยวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในรัฐแคลิฟอร์เนีย" ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ เพื่อที่จะศึกษาหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาว่ามีความเหมาะสมและดีพอที่จะเป็นพื้นฐานเรียนต่อในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ เพื่อเป็นการทบทวนและปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรให้เหมาะสมที่จะนำไปใช้ศึกษาต่อในระดับสูงด้วย ในการวิจัยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลในหัวข้อต่อไปนี้ ภูมิหลัง ความมุ่งหมาย การจัดดำเนินการ การเป็นผู้นำ ด้านงบประมาณ แนวโน้มในอนาคต และการเตรียมตัวของครูผู้สอน ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญดังนี้

๑. จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติ รัฐ สมาคมพลศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ในรัฐแคลิฟอร์เนีย มีความคล้ายคลึงกัน
๒. ความต้องการและความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา ทางด้านพลศึกษา ตรงกับของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย
๓. ความมุ่งหมายของหลักสูตรโรงเรียนประถมศึกษา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ตรงกับความมุ่งหมายของรัฐ
๔. ความมุ่งหมายทางการเรียนการสอนของวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ได้เน้นถึงความสำคัญและสิ่งต่าง ๆ เหมือนกับการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษา

จากผลการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น ได้สรุปถึงปัญหาของการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

๑. การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ซึ่งเป็นครูประจำชั้นที่ทำการสอน ซึ่งจะทำให้ขาดหลักการและวิธีการสอนที่ถูกต้อง
๒. ครูประจำชั้นที่ต้องสอนพลศึกษาส่วนใหญ่มีหน้าที่อื่น มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดการเตรียมตัว และการเตรียมการสอนที่ดี ทำให้การสอนไม่ได้ผลดี
๓. ครูที่ไม่มีวุฒิพลศึกษาส่วนใหญ่มักปล่อยให้เด็กเรียนเล่นตามลำพัง เนื่องจากไม่รู้วิธีการสอน
๔. การดำเนินการและการบริหารพลศึกษาในระดับต่าง ๆ ยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา ขาดอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก

๕. อุปกรณ์ทางพลศึกษาควรมีให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้ และสถานที่ควรปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดีด้วย
๖. การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาให้สนองความสนใจและความต้องการของเด็ก และคำนึงถึงสภาพของท้องถิ่นด้วย
๗. ควรให้มีครูพลศึกษาสอนในระดับชั้น
๘. ให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณทางพลศึกษาให้เพียงพอ
๙. ให้รัฐบาลสนับสนุนการเรียนการสอนพลศึกษาอย่างจริงจัง^๑

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑Nena Alice Amundson, "Elementary School Physical Education Programs at Selected California Colleges and Universities,"
Dissertation Abstracts International 38 (July 1977): 151-152 A.